

LIMBUL MOHICAN

Respect pentru patru și cărti

CUPRINS

Capitolul I

O călătorie primejdioasă.....5

Capitolul II

Căluza necredincioasă.....18

Capitolul III

Atacați de maquași.....29

Capitolul IV

Prizonierii maquașilor.....53

Capitolul V

Surorile își regăsesc tatăl.....70

Capitolul VI

Înfrângere și trădare.....97

Capitolul VII

În căutarea celor două surori.....125

Capitolul VIII

Alice este salvată.....147

Capitolul IX

În puterea delawarilor.....190

Capitolul X

Judecata unui patriarch.....211

Capitolul XI

Ultimul mohican.....228

LITERATURĂ COOLER
LITERATURĂ MEDIEVULUI

Carte nouă

LITERATURĂ COOLER

LIBRARIA
CARTI DE
COPII
Carte nouă

Utopia Lumii Utopică

Despre scrierile și teoriile lui Thomas More

John R. James Ettinger

„Utopia” este unul dintre cele mai cunoscute și citate opere de filosofie și literatură din secolul al XVI-lea. În cadrul unei călătorii în lumea ideală a lui More, autorul prezintă o descriere detaliată a societății utopice, care include aspecte precum organizarea socială, economica, politica și spirituală.

În cadrul călătoriei, More discută despre modul în care o societate ar trebui să funcționeze și cum ar trebui să se relateze între membrii ei. El prezintă idei precum egalitatea, solidaritatea și fraternitatea ca fiind principii fundamentale ale societății utopice.

„Utopia” este o carte

care a inspirat multe scrieri și teorii ulterioare. În prezent, este considerată una dintre cele mai importante opere de filosofie și literatură din istorie.

Thomas More și C. Pavlovič Miličić

„Utopia” este unul dintre cele mai cunoscute și citate opere de filosofie și literatură din secolul al XVI-lea. În cadrul unei călătorii în lumea ideală a lui More, autorul prezintă o descriere detaliată a societății utopice, care include aspecte precum organizarea socială, economica, politica și spirituală.

În cadrul călătoriei, More discută despre modul în care o societate ar trebui să funcționeze și cum ar trebui să se relateze între membrii ei. El prezintă idei precum egalitatea, solidaritatea și fraternitatea ca fiind principii fundamentale ale societății utopice.

„Utopia” este o carte

care a inspirat multe scrieri și teorii ulterioare. În prezent, este considerată una dintre cele mai importante opere de filosofie și literatură din istorie.

Ştefan Štefan & Štefan Štefan

Strada nr. 10, sector 5, Bucureşti

„Utopia” este unul dintre cele mai cunoscute și citate opere de filosofie și literatură din secolul al XVI-lea. În cadrul unei călătorii în lumea ideală a lui More, autorul prezintă o descriere detaliată a societății utopice, care include aspecte precum organizarea socială, economica, politica și spirituală.

În cadrul călătoriei, More discută despre modul în care o societate ar trebui să funcționeze și cum ar trebui să se relateze între membrii ei. El prezintă idei precum egalitatea, solidaritatea și fraternitatea ca fiind principii fundamentale ale societății utopice.

„Utopia” este o carte

Înlesnirile pe care cadrul natural de aici le oferea combanților porniți la luptă pe jos erau prea vădite pentru a fi treceute cu vederea de cele două tabere. Oglinda prelungă a Lacului Champlain se întindea de la granița cu Canada și pătrunde adânc în interiorul provinciei învecinate a New Yorkului, alcătuind un drum încropit de natură până la jumătatea distanței pe care trebuiau să-o țină sub control francezii pentru a putea să-și lovească dușmanii. La capătul dinspre miazăzi al Lacului Champlain se vărsau în el apele altui lac, denumit de misionarii iezuiți „Lacul-cel-Sfânt“, în timp ce englezii mai puțin pioși îl botezaseră „Lacul George“, după numele regelui din țara lor, al doilea prinț din Casa de Hanovra. Cele două comunități își uniseră astfel eforturile spre a răpi lacului numele pe care i-l dăduseră indienii băştinași, și anume acela de Horican.

Scobit între munți și croindu-ți drum șerpuit printre nenumărate insule, Lacul-cel-Sfânt se întindea pe încă vreo douăsprezece leghe spre miazăzi. În dreptul câmpiei înalte, care în cele din urmă zăgăzuia apele lacului, începea o zonă de transbordare, adică o fâșie de uscat care se întindea pe cam tot atâta mile și care-l purta pe călătorul temerar pe malurile fluviului Hudson, într-un loc unde, în afară de piedica obișnuită a cataractelor sau vâltorilor, cum le spuneau pe atunci localnicii, fluviul devinea navigabil până la vărsare.

Această zonă a devenit scena însângerată unde s-au purtat mai toate bătăliile pentru stăpânirea coloniilor din America de Nord. În locurile prielnice unde drumul era mai lesnicios au fost ridicate forturi, care erau cucerite și recucerite, rase de pe fața pământului și construite la loc, după cum hotărău sortii victoriei. Iar în codrii din vecinătate se afundau oștiri întregi

și soldații care apucau să mai iasă din ei se întorceau atât de osteneți de atâtea griji sau descurajați de înfârângere încât semănau cu niște cete de schelete umblătoare. În vremea acestor săngeroase strădanii s-au petrecut întâmplările pe care vom încerca să le povestim, în cel de-al treilea an al ultimului razboi dintre Franța și Anglia, pentru cucerirea unui teritoriu care nu a fost menit să rămână în stăpânirea nici uneia dintre cele două puteri.

În acea vreme, la marginea de miazăzi a fâșiei de uscat dintre fluviul Hudson și Lacul George se ridică un fort britanic cunoscut sub denumirea de Fortul Edward, după numele unuia dintre prinții preferați ai familiei domnitoare. Aici era cantonat generalul Webb, care avea sub comanda sa oștirea regelui din provinciile nordului, ce însuma peste cinci mii de soldați. Pe malul Lacului George, la capătul dinspre miazănoapte al fâșiei de uscat, se afla un fort de pădure, cunoscut sub numele de Fortul William Henry, comandat de bătrânul luptător scoțian Munro, care avea în subordine un regiment din trupele regulate și o mână de locuitori ai provinciei. Când acesta din urmă îi transmise generalului Webb că iscoadele îl văzuseră pe Montcalm urcând în susul Lacului Champlain cu o armată câtă frunză și iarba, vestea fu primită mai degrabă cu spaimă, decât cu bucuria încrâncenată pe care o simte un oștean când află că dușmanul se află în bătaia puștii sale. Mesagerul indian care adusese știrea venise și cu o cerere imperioasă din partea lui Munro, prin care solicita să-i fie trimise degrabă întăririri masive, deoarece oștirea sa era de departe cu mult prea mică pentru a înfrunta colosala forță armată din subordinea lui Montcalm.

La primirea veștii, generalul Webb dădu ordin ca un regiment de o mie cinci sute de oșteni aleși pe sprânceană să se pregătească de plecare spre Fortul William Henry din extremitatea de miazănoapte a fâșiei de uscat, iar în zorii zilei următoare, coloana de soldați se și porni la drum. Cele două forturi se aflau la o depărtare de mai puțin de cinci leghe unul de altul, iar poteca bătătorită care la început folosise doar mesagerilor pentru a duce veștile fusese largită spre a face loc pentru trecerea căruțelor, astfel încât un detașament de oșteni, cu tot echipamentul de luptă necesar, putea lesne parurge această distanță într-o singură zi lungă de vară, de la răsărit până la apusul soarelui.

Adierea vântului contenise să le mai aducă celor rămași la fort larma surdă a coloanei de oșteni care se îndepărta și se făcuse nevăzută și până și codașii regimentului se pierduseră în zare, când soldații băgară de seamă că erau în toi alte pregătiri pentru o nouă plecare. În fața unei barăci din bușteni neobișnuit de mare și încăpătoare, așteptau vreo șase cai gata înșeuăți; după harnășament, doi din ei păreau că fuseseră pregătiți special pentru două femei de rang mare, a căror prezență era cu totul neobișnuită în inima acestui ținut sălbatic, iar un bidiviu de luptă purta harnășamentul și armele unui ofițer de stat major. La o oarecare distanță de această scenă, se închegaseră mai multe grupuri de curioși și gură-cască, însă printre spectatori era totuși unul a cărui înfățișare și purtare făceau o notă discordantă cu restul mulțimii, căci nu părea nici pierde-vară, și nici un om lipsit de educație.

Înfățișarea acestui om era pur și simplu dizgrațioasă, cu toate că nu era nicidcum schilodit. Avea și el oase și articulații precum toți oamenii, dar toate mădularele sale erau dis-

propionate. Când stătea în picioare, era mai înalt decât ceilalți, dar aşezat părea de aceeași statură cu semenii săi. Avea capul mare, umeri înguști, brațe lungi care se bălăngăneau pe lângă trup și niște mâini mici, dacă nu chiar delicate. Picioarele-i erau atât de subțiri încât păreau niște vrejuri uscate și neobișnuit de lungi. Iar îmbrăcăminte nepotrivită și rău assortată nu făcea decât să-i pună și mai mult în lumină ciudătenia făpturii. Purta o haină de un albastru deschis, cu pulpane scurte și mari, și o capă scurtă care lăsa să i se vadă gâtul lung și subțire, precum și picioarele încă și mai lungi și subțiri. Pantalonii erau din nanchin gălbui, strânși pe pulpă și legați deasupra genunchilor cu niște funde mari, care la început fuseseră albe, dar acum erau slinoase de atâtă purtare. Niște ciorapi din bumbac închiși la culoare și o pereche de pantofi, din care unul avea un pinten argintat, îi completau îmbrăcăminte din partea de jos a trupului. Iar de sub apărătoarea unui buzunar uriaș de la o vestă soioasă din mătase cu model în relief, bogat ornamentată cu dantelă din fir de argint de pe care se dusese tot lustrul, se ieșea un obiect, care, date fiind împrejurările și personajele de față, ar fi putut fi luat cu ușurință drept cine știe ce armă primejdioasă și necunoscută. O pălărie uriașă în trei colțuri, de forma celor purtate de oamenii bisericii în ultimii treizeci de ani, conferea demnitate individului bland și oarecum lipsit de expresie, care părea să aibă nevoie de acel ajutor artificial pentru a da și mai prestanță unui preaînalt și neobișnuit rang pe care-l deținea.

În timp ce soldații de rând se țineau la distanță de baraca generalului Webb, în semn de respect pentru comandantul lor, individul pe care tocmai l-am descris se vârfi printre servitorii care se ocupau de cai, exprimându-și fără nici un fel de rețin-

nere atât părerile critice, cât și aprecierile pline de laudă la adresa bidivilor, după cum se nimerise ca animalele să fie sau nu pe placul inimii sale, și presărându-și observațiile cu nenumărate citate din Biblie.

Se întoarse apoi spre silueta dreaptă, țeapănă, tăcută și nemîșcată a mesagerului indian, care de cu seară adusese în tabără veștile acelea supărătoare. Cu toate că omul stătea absolut neclintit și cu toate că, dând doavadă de stoicismul caracteristic neamului său, se făcea că nu bagă în seamă agitația și vacarmul din jurul lui, se putea desluși în atitudinea sa o încrâncenare posacă, amestecată cu liniștea caracteristică celor trăiți de departe de civilizație, care ar fi atras neîndoios privirile unor ochi mai experimentați decât ai individului care îl scruta cu uimire nedisimulată. Băştinașul purta securea de război și cuțitul specific tribului său, dar, cu toate acestea, înfățișarea sa nu era deloc cea a unui războinic. Ba dimpotrivă, avea un aer absent, ca și când abia ar fi trecut printr-o mare istoveală de pe urma căreia nu găsise încă vreme să se întremeeze. Culorile cu care indienii își vopsesc fața când pleacă la război se contopiseră de-a valma, închipuind o măzgăleală întunecată pe chipul său încrustat, făcând ca trăsăturile feței sale să pară încă și mai sălbatrice și respingătoare și obținând astfel, din întâmplare, un efect chiar mai mare decât cel avut în vedere prin meșteșugul vopsirii chipului. Doar ochii care îl luceau ca niște stele de foc în mijlocul unor nori aducători de furtună îl trădau adevărata fire aprigă.

Dar chiar în timp ce ochii cercetători și cu băgare de seamă ai indianului întâlni ochii plini de uimire ai interlocutorului său, un zvon slab de glasuri suave anunță apropierea celor aşteptate pentru a permite cavalcadei să pornească la drum și

un Tânăr în uniformă de ofițer însoțit la cai două tinere doamne, care, după cum se vedea din straiele pe care le purtau, erau pregătite să înfrunte osteneala unei călătorii prin pădure. Cea care părea mai feciorelnică, deși amândouă erau tinere, își dădu la iveală chipul fermecător, părul auriu și ochii scânteietor de albaștri, când, fără nici o urmă de cochetărie, lăsa adierea dininei să-i zboare de pe față voalul verzui prins de pălăria de castor. Nimic pe lumea aceasta n-ar fi putut fi mai minunat sau mai delicat decât bujorii care îi înfloriseră în obraji și nici mai încântător decât zâmbetul plin de viață pe care i-l dăruia Tânărului ofițer care o ajută să urce în să. Cealaltă, care se părea că se bucură de aceeași atenție în ochii ofițerului, își ascundeau chipul de ochii privitorilor cu o grija potrivită unei persoane cu vreo patru-cinci ani mai în vîrstă, dar oricum se putea vedea că era mai împlinită la trup și mai matură decât tovarășa sa de drum.

Îndată ce suiră în să, cavalerul sări ușor pe bidiviu său și toți trei îi făcură o plecăciune generalului Webb care, în semn de politețe, rămase în pragul barăcii sale până plecară. Apoi călătorii își întoarseră caii și porniră în trap domol spre poarta dinspre miazănoapte a fortului. Mesagerul indian aluneca pe lângă ei și se duse în fruntea cavalcadei, deschizându-le drumul pe poteca folosită de trupele armatei. Vălul doamnei mai în vîrstă se desfăcu pentru o clipă și lăsa să i se vadă ochii în care se citea un sentiment indescriptibil de milă, admiratie și groază în timp ce urmărea mișcările agile ale sălbaticului. Părul acestei doamne era negru și lucios ca pana corbului. Nu avea tenul închis la culoare, ci mai degrabă chipul ei era îmbujorat de un sânge bogat, gata-gata să-i iasă prin pori. și, cu toate acestea, nu era nimic lipsit de rafinament sau dizgrațios

în acest chip cu trăsături armonioase, pline de demnitate și deosebit de frumos. Surâse, ca și cum și-ar fi cerut iertare pentru fugara sa lipsă de stăpânire de sine, iar surâsul îi dădu la iveală dintii mai albi ca alabastrul.

Între timp, domnița mai Tânără îi ceru lămuriri Tânărului ofițer care le însoțea:

— Heyward, se văd adeseori prin păduri arătări precum indianul pe care tocmai l-am zărit sau ai poruncit acest spectacol special ca să ne amuzi, pe Cora și pe mine?

— Indianul acela este un mesager care lucrează în slujba oștirii noastre și poate fi socotit un erou printre cei din poporul său, răspunse ofițerul. S-a oferit de bună voie să ne conduce la fortul de la Lacul George pe un drum mult mai puțin cunoscut și mai scurt decât dacă am fi apucat-o pe urma detașamentului care se deplasează încet.

— Nu-mi place omul acesta, îi zise Tânără domniță, scuturându-se de o teamă care era mai mult adevarată, decât simulată. Dar probabil îl cunoști bine, Duncan, fiindcă altfel nu i te-ai fi încredințat cu atâta încredere la drum, nu?

— Cred că mai degrabă vrei să spui, Alice, că nu v-aș fi încredințat pe voi lui, așa-i? Da, într-adevăr, îl cunoșc bine pe acest indian, altfel nu aș fi avut atâta încredere în el. Se zice că e canadian, dar cu toate acestea a stat printre prietenii noștri mohawki, care, după cum știi, reprezentă unul dintre cele șase triburi de indieni aliați. A ajuns printre noi, după câte am auzit, printr-o întâmplare ciudată în care a fost implicat și tatăl dumitale, care se spune că s-a purtat cam aspru cu sălbaticul acesta în acea împrejurare... dar nu-mi mai aduc aminte chiar toată povestea; e suficient să-ți spun că acum este prietenul nostru.

— Păi dacă spui că a fost dușmanul tatălui meu, atunci să știi că-mi place încă și mai puțin! exclamă Tânără domniță, cuprinsă de îngrijorare. Nu vrei să vorbești cu el, domnule maior Heyward, ca să-i aud și eu glasul?

— N-are nici un rost, fiindcă probabil îi-ar răspunde doar printr-un fel de exclamație. Dar uite-l că s-a oprit; asta înseamnă că poteca ascunsă, pe unde o vom lua, trebuie să fie pe-aici, pe aproape.

Când ajunseră lângă indianul care se oprișe, zări că o potecă micuță care se afunda în pădurea ce străjuia drumul folosit de oștire. Era atât de îngustă, încât chiar și unui singur om i-ar fi fost greu să treacă.

— Iată drumul pe care vom merge noi, zise Tânărul ofițer, cu glas scăzut. Nu vă mai arătați neîncrățoare, căci în felul acesta s-ar putea să atrageți chiar primejdia de care vă e frică.

— Tu ce părere ai, Cora? se întoarse neliniștită Tânără domniță spre sora ei mai mare. Nu crezi că dacă am urmă drumul pe care a luat-o detașamentul ne-am simțit mai în siguranță, chiar dacă prezența soldaților ar fi cam supărătoare?

— Alice, tu nu-ți dai seama unde pândește adevarata primejdie din pricina faptului că nu cunoști obiceiurile indigenilor, zise Hayward. Dacă dușmanii au ajuns la fâșia de uscat, ceea ce deocamdată este cu neputință, deoarece am trimis iscoade să cerceteze zona, înseamnă că vom da peste ei tocmai când atacă detașamentul și multe capete vor fi atunci scalpate, pentru că soldații au luat-o pe un drum cunoscut, pe când noi am stabilit că o luăm pe poteca aceasta cu nici un ceas în urmă, astfel că nu are cum să fi fost descoperită deja.

— Vrei să spui că ar trebui să nu avem încredere în omul acesta doar pentru că purtările lui sunt diferite de ale noastre

și pentru că pielea lui e neagră? întrebă Cora, cu răceală în glas.

Alice nu mai șovăi și, croindu-și calul Narraganset cu cravăsa, se avântă printre ramurile tinere ale tufărișurilor, urmându-l pe mesagerul care se pierdea pe poteca întunecoasă și plină de mărăcinișuri.

Tânărul ofițer tocmai se întorsese să-i spună ceva Corei, domnița cu ochi negri, când deodată, de undeva din spatele lor, de pe drumul pe care îl străbătuseră, răzbătu până la ei un zgomot surd de copite care tropoteau peste buruienișurile potecii. Ofițerul duse mâna la trăgaciul armei și întregul alai se opri în loc.

În clipa următoare apăru individul acela dizgrațios pe care l-am descris mai devreme, gonind pe o mărăoagă mică de stat și costelivă, pe cât de repede putea, fără s-o omoare împungând-o cu pintenul în coaste.

La început, Hayward se încruntă și chipul său frumos, deschis și plin de bărbătie, se întunecă, dar apoi, pe măsură ce străinul se apropiă, trăsăturile i se destinsere și când drumețul ajunse lângă ei, ofițerul chiar îl întâmpină cu un surâs. Alice nici măcar nu se ostene prea mult să-și înfrâneze veselia care o cuprinsese la vederea personajului aceluia ciudat și chiar și în ochii gânditorii ai Corei se aprinse o scânteie jucăușă pe care mai degrabă deprinderea decât firea părea să o domolească.

— Căutați pe cineva prin părțile acestea? întrebă Hayward, când străinul ajunse destul de aproape de ei și-și încești mersul. Sper că nu ne aduceți vești rele.

— O, nicidecum, răspunse necunoscutul. Am auzit că mergeți la Fortul William Henry și cum și eu merg tot într-

acolo, m-am gândit că ar fi mai plăcut pentru ambele părți dacă am călători împreună.

— Dacă mergi spre lac, ai greșit drumul, îi spuse Hayward cu aroganță în glas. Poteca intr-acolo e cam la jumătate de milă de-aici, în spatele dumitale.

— Știu asta, răspunse străinul, fără să se arate intimidat de această primire rece. Am zăbovit o săptămână la Fortul Edward. Nu e deloc chibzuit pentru un om de profesia mea să fie prea familiar cu cei pe care are însărcinarea să-i instruiască; aceasta e pricina pentru care nu am mers pe urmele detașamentului. Pe deasupra, m-am gândit că un domn cu un caracter ca al dumneavoastră trebuie să știe cel mai bine care e drumul cel mai potrivit, aşa că m-am hotărât să vă însوțesc, ca să fie călătoria mai plăcută și să mai schimbăm și noi o vorbă, două.

— Ați luat o hotărâre nechibzuită, dacă nu chiar pripită! exclamă Hayward, care nu știa dacă să-și verse mânia care pusesese stăpânire pe el sau să-i râdă în față necunoscutului. Dar ați pomenit ceva despre instrucție și profesie; sunteți cumva din corpul de armată al provincialilor, ca instructor în nobila știință a atacului și apărării, sau poate sunteți unul din aceia care desenează tot felul de linii și unghiuri și se țin că sunt mari matematicieni?

Străinul se uită pentru o clipă la ofițerul care îl luase la întrebări, după care răspunse:

— De atac sper că nu poate fi vorba nici din partea mea, nici dintr-a dumneavoastră, aşa că nu am pentru ce mă apără; iar singurul merit pe care mi-l asum este că am ceva cunoștințe în măreață artă de a-i înălța rugăciuni lui Dumnezeu și a-i aduce mulțumiri după învățătura psalmilor.

— Omul acesta este fără doar și poate un discipol al lui Apollo! strigă amuzată Alice. De aceea îl iau sub protecția mea. Necunoscutul acesta ciudat mă amuză și cum văd că poartă muzica în sufletul lui, mă gândesc că nu trebuie să-i respingem tovărășia cu atâta lipsă de delicatețe. Mă bucur de cunoștință, prietene! continuă domnița, arătând cu vârful cravăsei spre potecă și făcându-i semn străinului să pornească la drum, în timp ce ea însăși își îmboldi Narragansetul s-o ia din loc în buiestru.

Cei doi continuă să discute despre muzică și necunoscutul declară că strădaniile sale din acest domeniu se reduceau la cântările bisericești și, zicând aceasta, scoase din buzunar o carte de psalmi pe care, îi spuse el lui Alice, o purta întotdeauna la el.

— Aceasta este ediția a douăzeci și șasea, explică el, publicată la Boston, în anul Domnului 1744, și se cheamă *Psalmi, imnuri și cântări bisericești din Vechiul și Noul Testament*, tălmăcită întocmai în stihuri englezești, pentru folosința, înălțarea morală și mulțumirea sufletească a binecredincioșilor, atât în biserică, precum și acasă, mai ales pentru cei din Noua Anglie.

Și cu aceste cuvinte, necunoscutul își puse pe nas o perie de ochelari cu rame metalice și deschise cartea. Apoi, fără să mai lungească vorba sau să se ostenească cu alte explicații, rosti doar „*luati aminte!*“ și, ducându-și la gură instrumentul ciudat pe care-l purta în buzunar, scoase un sunet înalt și ascuțit, pe care-l repetă apoi cu o octavă mai jos din voce, și începu să cânte următorul psalm, cu un glas plin și melodic, care sfida muzica, poezia și până și mersul zgâltăit al mărțoagei sale nestrurate:

O, cât de bine, cât de plăcut e, ca frații în bună-măcare cu toții să trăiască! Acesta-i balsamul ales ce din barba lui Aaron se prelinse pe poalele straiului său.

Când cântarea ajunse la urechile celor din fruntea alaiului, indianul îi zise ceva lui Heyward într-o engleză stricată, iar acesta la rândul său, se întoarse spre străin și-i făcu semn să pună capăt strădaniei sale muzicale.

— E mai înțelept să facem cât mai puțin zgomot cât străbatem aceste locuri sălbaticice. O să...

Se opri însă brusc și, întorcându-se, cătă spre un tufiș, după care se uită bănuitor la indianul care-i călăuzea. Dar cum acesta continua să meargă întins și cu o gravitate imperturbabilă, Tânărul ofițer zâmbi ca pentru sine, gândindu-se că se înșelase când i se păruse că deslușise prin frunziș ochii scânteiori ai unui sălbatic care stătea la pândă, când de fapt, își zicea el, nu văzuse decât niște boabe lucioase de fructe de pădure...

Maiorul Heyward nu se înșelase însă, căci alaiul călare abia trecuse, când ramurile tufișului fură date la o parte cu băgare de seamă și dintre ele se ivi chipul unui om, pe atât de fioros și groaznic pe căt îl poate face arta sălbaticilor de a-și da cu vopsele pe obraz și mânia nestăpânită care-i stăpânește. Sălbaticul locuitor al pădurii îi urmări din priviri pe călăreții care se îndepărtau și o străfulgerare de bucurie îi lumină chipul vopsit în culori întunecate, la gândul că le luase urma și aflase în ce direcție se îndreptau cei care, în mintea lui, erau deja victimele sale.

CAPITOLUL II Călăuza necredincioasă

Lăsându-l pe Heyward și pe însotitorii săi, toți deopotrivă de încrezători și fără să bănuiască cătuși de puțin primejdia care-i pândeau, vom muta acum scena acțiunii la câteva mile mai spre apus.

Tot în aceeași zi, doi bărbați se opriră pe malul unui râu mic, dar cu ape repezi, cam la un ceas de mers de tabăra generalului Webb; cei doi păreau că așteaptă venirea unei alte persoane sau un eveniment dinainte planuit.

Unul din cei doi drumeți avea pielea roșie și îmbrăcămintea bizără specifică băştinașilor pădurii; celălalt, cu toată îmbrăcămintea grosolană, asemănătoare cu a sălbaticilor, avea pielea palidă și deschisă la culoare, deși arsă de soare, caracteristică celor de origine europeană. Cel dintâi, care era aproape gol, avea desenat pe trup un cap de mort însășimănătator, vopsit în alb și negru. Era ras în cap, cu excepția bine-cunoscutei șuvițe de păr pe care și-o lăsau războinicii, ca să li se poată lua scalpul ca trofeu de război. Nu purta nici un fel

de podoabă, în afară de o pană de vultur înfiptă în smocul lung de păr, care-i atârna pe umărul stâng. La brâu avea o secure de război și un cuțit de scalpat de fabricație englezescă, iar pe genunchii goi și ciolănoși ținea nepășător o pușcă cu țeavă scurtă, din cele cu care politica albilor cerea să fie înarmați indigenii care le erau aliați. Pieptul lat, mâinile și picioarele vânjoase și căutătura gravă a acestui războinic arătau că era în plinătatea puterilor sale, însă nu trăda nici un semn de bătrânețe care ar fi putut să-i stirbească bărbăția.

Înfâțișarea albului, judecând după acele părți din trupul său care nu erau ascunse de haine, părea a fi aceea a unui om care încă din fragedă tinerețe cunoscuse greutățile și caznele vieții. Purta o cămașă de vânătoare în nuanță de verde a vegetației, tivită cu galben stins, și o șapcă ușoară din piele. Își el purta un cuțit înfipt într-un brâu făcut dintr-o salbă de scoici, precum cel cu care-și legau straiul sumar indienii, dar nu avea secure de război. Mocasinii erau împodobiți în culorile vii folosite de băştinași, iar singura piesă de îmbrăcăminte care se vedea pe sub sutană erau niște jambiere din piele de căprioară, cu șireturi într-o parte și legate deasupra genunchilor cu tendoane de cerb. O tolbă și un corn de vânătoare îi completau echipamentul; lângă el, sprijinită de un copacel, mai avea și o pușcă de vânătoare cu țeavă lungă, armă despre care albi ingenioși le-au băgat în cap indigenilor că este cea mai puternică dintre toate. Vânătorul acesta, sau cercetaș, ce-o fi fost, avea ochi mici, ageri, cercetători și fără odihnă, privind de jur împrejurul său în timp ce vorbea, de parcă ar fi pândit vreo pradă sau s-ar fi temut de apropierea vreunui dușman nevăzut.

— Până și tradițiile tale sunt de partea mea, Chingachgook, zise el, vorbind în limba cunoscută tuturor indigenilor care populaseră pe vremuri ținutul dintre Hudson și Potomac. Părinții voștri au venit dinspre soare apune, au trecut de fluviul Mississippi, s-au luptat cu pieile roșii care trăiau în acel ținut și le-au luat în stăpânire pământurile; părinții mei au venit dinspre cerul roșu al dimineții, au trecut de lacul cu apă sărată și și-au făcut treburile după exemplul dat de ai voștri; aşa că hai să-l lăsăm pe Dumnezeu să ne judece pe fiecare, iar noi, ca niște prieteni ce suntem, să nu ne sfădim! Dar fiecare poveste e cu dus și întors, aşa că te întreb eu, Chingachgook, ce s-a întâmplat, după cum susțin tradițiile pieilor roșii, când părinții noștri s-au întâlnit pentru întâia oară?

— Ascultă ce-ți spun, Ochi-de-Şoim, căci urechile tale nu vor auzi minciuni! îi răspunse indianul cu răceală. Îți spun ce mi-au povestit părinții mei și ce au făcut mohicanii. Mai întâi, părinții mei s-au luptat cu pieile roșii, care nu-și acoperă trupul. Noi am venit din tărâmul unde soarele se ascunde în timpul nopții, am străbătut câmpurile cele mari unde sălăsluiesc bivolii și am ajuns la râul cel mare. Acolo ne-am bătut cu cei din neamul alligewilor până s-a înroșit pământul de săngele lor. De pe malurile râului cel mare până la lacul cu apă sărată n-am mai dat de nimeni. Cei din tribul maquașilor ne urmau la mică distanță. Pământul pe care ni l-am luat în stăpânire ca niște războinici l-am ținut în păstrare ca niște adevărați bărbăți. Pe cei din tribul maquașilor i-am mânat în afundul pădurii, să trăiască acolo cu urșii. N-au mai gustat sare decât din sărăriile unde se duceau animalele. Ei ne scoteau pești din lacul cel mare, iar noi le aruncam oasele.

— Toate acestea le-am mai auzit și cred tot ce-mi spui, răspunse albul, dar asta s-a întâmplat cu mult înainte ca englezii să fi sosit în acest ținut.

— Da, primele fețe palide care au poposit printre noi nu vorbeau englez este. Au venit aici într-o luntre mare, pe vremea când tatăl meu și pieile roșii cu care se învecinau îngropaseră deja securea războiului. Pe vremea aceea, Ochi-de-Şoim, continuă indianul stăpânit de o puternică emoție, eram un singur popor și eram fericiți. Lacul cu apă sărată ne dădea pește, pădurea ne dădea cerbi și văzduhul – păsări. Ne luam soațe care ne nașteau copii, ne închinam la Marele Spirit și-i țineam pe maquași la distanță, de nu puteau nici măcar să ne audă cântările noastre de izbândă.

— Știi ceva despre familia ta de atunci? întrebă vânătorul alb. Tu ai moștenit darurile străbunilor tăi; strămoșii tăi trebuie să fi fost războinici viteji, oameni înțelepți, care aveau și ei locul lor pe lângă vatră, când se adunau bătrâni tribului la sfat.

— Tribul meu este întemeietorul acestor națiuni, dar sângele meu nu este amestecat. Prin venele mele curge sângele căpetenilor de trib și acest lucru nu se va schimba niciodată. Olandezii care au sosit aici i-au dat poporului meu apa de foc; și poporul meu a băut până când li s-a părut că pământul și cerul sunt totuna și au crezut prostește că l-au găsit pe Marele Spirit. Iar apoi au trebuit să se despartă de pământurile lor. Pas cu pas, au fost împinși departe de malurile lacului, astfel încât eu, care sunt căpetenie de trib, sagamor, n-am mai apucat niciodată să mă duc la mormintele părinților mei!

— Dar unde sunt acum cei din neamul tău care, cu multe veri în urmă, au plecat la rubedeniile lor din ținutul Delaware? întrebă Ochi-de-Şoim.

— Dar florile acelor veri unde sunt? S-au dus toate, rând pe rând; tot aşa au plecat şi ai mei, unii după alții, spre tărâmul spiritelor. Acum am ajuns eu pe culmea muntelui şi trebuie să cobor la vale; iar când fiul meu Uncas mă va urma, nu va mai rămâne nici un strop din sângele sagamorilor, pentru că Uncas este ultimul mohican rămas pe lumea aceasta.

— Aici e Uncas! se auzi lângă el un glas bland cu inflexiuni guturale. Cine-i vorbeşte lui Uncas?

Şi chiar în clipa următoare, un Tânăr războinic trecu printre ei păsind fără zgromot şi se aşeză pe malul râului cu aape repezi. Chingachgoock se întoarse domol spre fiul său şi-l întrebă:

— Aşadar, au avut cei din tribul maquaşilor cutezanţă să-şi lase urmele mocasinilor prin pădure?

— M-am ținut după ei, răspunse Tânărul indian, şi ştii că sunt atâtia cât degetele de la amândouă mâinile; dar se ţin prin ascunzişuri, ca nişte laşi.

— Tânărul, stau la pândă, cu gând să scalpeze şi să jefuiască! zise albul. Montcalm, neostoitul general francez, o să-şi trimită iscoadele până în tabăra noastră şi o să afle cu siguranţă pe ce drum o luăm.

— Ajunge! O să-i stârnim din ascunzători ca pe cerbi. Dar ia ascultaţi! Se aude tropot de cai, vin oamenii albi. Sunt frajii tăi, Ochi-de-Şoim. Vorbeşte cu ei!

— Întocmai aşa am să şi fac şi încă am să le vorbesc în engleză, ca să nu-l pun pe rege în încurcătură când va fi să-mi răspundă, zise vânătorul, vorbind în limba cu a cărei cunoaştere se fălea. Aha! Acu am auzit şi eu tufişurile foşnind... da, da, se aude şi tropot de cai, pe care eu l-am confundat cu viuieţul cascadei şi... dar iată-i că se şi zăresc! Dumnezeu să-i păzească de irochezi!

De-abia ce rosti vânătorul aceste vorbe, că se şi arăta conducătorul alaiului a cărui apropiere o sesizase urechea atentă a indianului.

— Cine-i acolo? întrebă Ochi-de-Şoim, aruncându-şi nepăsător puşca pe braţul stâng şi ţinând arătătorul pe trăgaci, dar în aşa fel încât gestul său să nu pară ameninţător. Cine s-a încumetat să înfrunte fiarele sălbatrice şi primejdile pădurii ca să ajungă aici şi în ce scop?

— Suntem drumeti şi de la răsăritul soarelui tot mergem prin întunecimea pădurii; n-am mâncat nimic de când am plecat şi suntem tare osteniţi de atâta drum, răspunse călăreţul din fruntea alaiului. Ştii cumva cât mai avem până la fortul englez care poartă numele William Henry?

— Cum?! strigă Ochi-de-Şoim. Păi ati pierdut urma vânătorului cam tot aşa ca un ogar care ar avea lacul Horican între el şi cerbul pe care-l fugăreşte.

— E de-ajuns să spun că am avut încredere într-un indian care a zis că ne duce el la fort pe un drum mai scurt, dar şi mai puţin cunoscut, şi că de fapt m-am înşelat în privinţa lui; nu cunoaşte drumul aşa cum a pretins şi deci, într-un cuvânt, nu ştim unde suntem, răspunse Hayward, căci despre el era vorba.

— Un indian să se rătăcească în pădure?! se minună. Ochi-de-Şoim, scuturând din cap neîncrezător. E ciudat ca un indian să se rătăcească între lacul Horican şi întorsura râului. E cumva un mohawk?

— Nu prin naştere, dar a trăit printre ei; cred că s-a născut undeva mai spre miazañoapte şi face parte din neamul huronilor.

— Aha, huronii! repetă vânătorul, scuturându-şi din nou capul în semn de neîncredere. Sunt un neam de ticăloşi,

indiferent printre cine ar fi trăit; nu-s buni decât să scalpeze și să umble creanga de încă din moment ce v-a arătat drumul, mă mir chiar că n-ați dat și peste alții de-a lui în cale.

— Nu cred că avem a ne teme din această pricina, deoarece Fortul William Henry e încă departe. Dar nu uitați ce v-am spus, că această călăuză a noastră este acum un mohawk și este un aliat în slujba oștirii noastre.

— Iar eu vă spun că unul care s-a născut mingo, moare tot mingo, i-o întoarse celălalt cu toată convingerea. Auzi, un mohawk! Nu e bine să te încrizi în ei. Dacă e vorba de cinstă, atunci trebuie să căutați în altă parte, la indienii Delaware sau la mohicanii.

— Bine, bine, destul cu asta! zise Heyward cu nerăbdare în glas, după care continuă, pe un ton mai bland: Dacă îmi spuneți la ce depărtare se află Fortul William Henry și ne duceți până acolo, strădania dumneavoastră nu va rămâne nerăsplătită.

— Și dacă aş face acest lucru, cum aş putea să fiu sigur că nu slujesc de călăuză unui dușman sau nu duc un spion al lui Montcalm la fortificațiile armatei noastre? Fiindcă nu toți cei care vorbesc engleză sunt ceea ce par a fi.

— Dacă intr-adevăr slujești în oștirea noastră, ca cercetaș, după cum mi se pare mie, atunci cu siguranță ai auzit de regimentul al șaizecilea al regelui și de cel mai Tânăr din maiorii armatei.

— Da, am auzit că postul acesta a fost primit de un Tânăr domn foarte bogat, venit dintr-o provincie de la miazăzi. E prea Tânăr ca să ocupe o asemenea funcție și să dea ordine unor oșteni cărunți, dar cu toate acestea se zice că este pri-

ceput într-ale milităriei și pe deasupra este și un domn cu purtări alese.

— Cel pe care tocmai l-am descris se află în fața ta și îni vorbește acum și este limpede că nu poate fi un dușman de temut al oștirii noastre.

Ochi-de-Şoim îl cântări din ochi pe Heyward cu uimire și vorbi cu mai puțină convingere decât înainte, cu toate că încă mai avea ceva îndoieri:

— Am auzit că un grup de oameni urmau să plece azi-dimineață din tabără spre malul lacului.

— E adevărat ceea ce-ați auzit, dar eu am preferat să aleg un drum mai scurt, convins că indianul de care î-am povestit cunoaște toate potecile pădurii.

— Și indianul acesta întâi v-a înșelat și pe urmă v-a părăsit?

— Nici una, nici alta, după cât cred eu. În orice caz, nu ne-a părăsit, pentru că e undeva în spatele alaiului.

— Vreau să-i arunc și eu o privire indianului ăstuia; vă pot spune după căutătura ticăloasă și vopseaua cu care e pictat dacă e un irochez, zise Ochi-de-Şoim și o luă de-a lungul cărării, trecând pe lângă mărțoaga maestrului cântăreț.

După o vreme o luă înăpoi spre Heyward și când ajunse lângă el, îi zise scuturând din cap:

— Un mingo rămâne tot un mingo și dacă Dumnezeu l-a făcut aşa, nici cei din tribul mohawk, nici vreun alt trib nu-l pot schimba. Nu mă incumeta să merg la vreme de noapte prin codrii ăsta, însotit de curierul acesta indian, nici dacă aş avea la mine cea mai bună pușcă din colonii. Pădurea e plină de irochezi care stau la pândă, iar corcitura asta de mohawk știe prea bine cum să dea de ei și să-i pună pe urmele voastre.